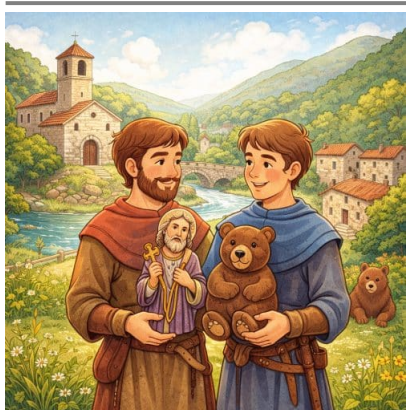

La petita història de Sant Pere d'Osor

Fa molts i molts anys, entre muntanyes verdes i rius que cantaven, hi havia un indret molt bonic on avui trobem el poble d'Osor.

En aquell temps, encara no hi havia cases ni carrers. Només boscos plens d'arbres alts, camins de terra i el soroll alegre de l'aigua.

En aquell lloc hi van arribar dos germans. Eren treballadors i somiadors. Volien construir-hi un poble on tothom pogués viure feliç.

Van començar a aixecar les primeres casetes amb pedres i fusta. Van plantar horts i també van fer un petit pont per travessar el riu. I quan ja gairebé ho tenien tot a punt... va sorgir un problema.

—Com li direm, al poble? —va preguntar el germà petit.

—Ha de tenir un nom important! —va dir el germà gran.

Però no es posaven d'acord.

El germà gran volia posar-li el nom de Sant Pere, perquè era valent i protector.

El germà petit, en canvi, volia posar-li el nom d'un ós, perquè al bosc n'hi vivia un de molt gran i tranquil que sempre passejava per allà

sense fer mal a ningú.

Van discutir una mica. No gaire, però prou perquè tots dos arrufessin el nas.

Finalment, el germà gran va tenir una idea.

—Fem una cosa —va dir—. Cada un de nosaltres farà una figura. Jo faré una imatge de Sant Pere i tu fes un ós. I la que quedi més bonica donarà nom al poble.

Al germà petit li va semblar una idea justa.

Durant dies van treballar amb molta cura. El germà gran modelava la figura de Sant Pere amb mans pacient. El petit, amb molta concentració, donava forma a un ós rodonet i simpàtic.

Quan les van acabar, les van posar una al costat de l'altra.

Totes dues eren precioses.

Sant Pere semblava protector i serè. L'ós semblava fort però amable.

Els dos germans es van mirar en silenci.

I si totes dues eren igual de boniques?

I si no calia triar?

El germà petit va començar a riure.

—I si posem els dos noms?

El germà gran va obrir els ulls ben grans... i després també va somriure.

Així no caldria discutir més. El poble tindria un nom especial, que recordaria la fe i també la natura del bosc.

I així va néixer el nom de Sant Pere d'Osor.

Des d'aquell dia, el poble va créixer entre muntanyes, amb gent treballadora i amable. I diuen que, de vegades, quan el sol es pon darrere els arbres, sembla que es pugui veure la silueta d'un ós caminant tranquil·lament pel bosc... mentre l'església vetlla el poble des del seu turonet.

I així, gràcies a dos germans que van aprendre a posar-se d'acord, va néixer un nom que encara avui recorda aquella bonica història.